

ע"פ 51586/05/15 - מדינת ישראל נגד עמיאלה פוינטר, בועז היל, עמינון פוינטר, נועם פוינטר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 51586-05-15 מדינת ישראל נ' פוינטר ואח'
תיק חיצוני: 8465/13

בפני כבוד הנשיא אלון
כבוד השופט צלקובניק
כבוד השופטת רז-לוי

המערערת
נגד
המשיבים

מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מירי וינשטיין
1. עמיאלה פוינטר ע"י ב"כ עוה"ד אורית לוזון
2. בועז היל ע"י ב"כ עוה"ד יריב בן דוד
3. עמינון פוינטר ע"י ב"כ עוה"ד נורית שני
4. נועם פוינטר ע"י ב"כ עוה"ד הילה טל

פסק דין

השופטת י.רז לוי

בפנינו ערעור המדינה כנגד גזר הדין שהושת על המשיבים 2-4 ונגד ביטול הרשעתה של המשיבה 1.

ההליך

1. עניינו של כתב האישום המתוקן באירוע שארע בליל שישי ה-23.11.13 - סמוך לשעה 02:00 מחוץ למועדון בו בילו המשיבים בעיר ערד. המשיבים ישבו יחד עם אחרים (חלקם הואשמו עימם בכתב האישום אך לגביהם לא הוגש ערעור), מחוץ למועדון בערד, כשבדי חלק מהם כוסות שהכילו משקה אלכוהולי. באותה עת הגיעה סמוך אל המועדון נידת פיקוח עירוני ובה שוטר ופקח עירוני. אלו הבחינו בחלק מהמשיבים ובאחרים כשהם אוחזים בידיהם משקה אלכוהולי, ניגשו אליהם וביקשו מהם להציג תעודה מזהה.

בעקבות זאת החל המשיב 2 לקלל את השוטר ולאיים עליו, והתקרב אליו תוך שהוא עושה תנועות גוף מתריסות. השוטר הזהירו שאם לא יתרחק ממנו ויירגע, יאלץ להשתמש באקדח טייזר והמשיב 2 בתגובה היכה את השוטר מכת אגרוף בפניו, וגרם לפציעה בשפתו.

השוטר ניסה לעצור את המשיב 2 והותקף על ידי חלק מהמשיבים האחרים אשר ניסו למנוע מהשוטר לעצור ולאזוק את המשיב 2 ומשזה החל שוב להתקרב לעבר השוטר, השתמש השוטר באקדח הטייזר כנגד המשיב 2,

אשר כתוצאה מכך נפל על הארץ.

2. אל המקום הגיעו בשלב זה, כוחות משטרה נוספים שהוזעקו אל המקום אשר סייעו לשוטרי לעצור את המשיב 2. במקום התפתח עימות אלים במהלכו תקפו המשיבים את השוטרים, קיללו אותם והפריעו להם לבצע את תפקידם.

המשיב 2 אף תקף בהמשך את השוטרים שניסו לעצור אותו, דחף את השוטר נועם כשהוא מנסה להשתחרר מאחיזת השוטרים, תקפם ברגליו ובידיו כלפי גופם, קילל אותם ואיים עליהם. בעקבות מעשיו אלה, ריסס השוטר אלכסיי גז פלפל לעבר פניו של המשיב 2.

המשיב 4 ניסה אף הוא למנוע את מעצר המשיבים, התעמת עם השוטרים ותקף שוטר בכך שדחפו לעבר המשיב 2 וזה דחף גם הוא את השוטר. במקביל המשיב 4 ניסה לבעוט בשוטר ובהמשך כאשר הודע לו כי הוא עצור, בעט ברגלו של השוטר וניסה לתקוף אותו. לאחר מכן המשיב 3 הגיע מאחורי שוטר ואחז בו, ובתגובה השוטר ריסס גז פלפל לעברו והמשיב 3 התרחק מהמקום.

3. המשיבה 1 ונאשם נוסף, אלחנן קרטר, דחפו שוטרים על מנת להפריע להם ולחלץ את המשיב 4 ממעצר, כאשר המשיבה 1 לא שעתה לבקשה לחדול ממעשיה, סטרה לשוטר בפניו והעיפה מעיניו את משקפי הראיה, אשר נשברו.

נאשם נוסף - אחיהוד אוברטון הפריע לשוטר ומנע ממנו לסייע לשוטר אחר שהותקף על ידי נאשמים אחרים, בהמשך השתולל והפריע לשוטרים שניסו לעצרו.

4. בד בבד המשיך המשיב 4 להתנגד לשוטרים שניסו לעצרו ואז שב המשיב 3 למקום כדי לסייע למשיב 4 וכאשר השוטר דרור ניסה למנוע ממנו להתקרב לשוטר בוריס שנאבק עם משיב 4 בניסיון לעוצרו בתגובה הוא דחף את השוטר ושוב ניסה לדחוף אותו. לאחר שהמשיבים הובאו לתחנת המשטרה, תקף המשיב 2 את השוטר בתחנה ונגח בראשו.

5. בין הצדדים נכרת הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום בעניינם של כל המשיבים כאשר לא היה הסדר עונשי בין הצדדים. במסגרת ההסדר ועל פי הודאתם הורשעו כל המשיבים בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274(1)+(3) לחוק העונשין התשל"ז - 1977; והמשיבים 2, 3 ו- 4 הורשעו אף בעבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274(1)+(3) לחוק הנ"ל.

במעמד ההודעה על הסדר הטיעון צוינה הסכמת הצדדים לפיה המשיבים ישלחו לשירות המבחן לצורך הגשת תסקיר בעניינם כאשר הוסכם כי התסקיר יבחן את שאלת ביטול ההרשעה ביחס למשיבים 1 ו- 2 וכן את עניין חזרתם לשירות בצה"ל.

6. **בעניינה של המשיבה 1 הוגשו שני תסקירים.** בתסקיר מיום 10.12.14 צוין כי המשיבה משתייכת לקהילת העבריים בדימונה, שירתה בצבא למשך מספר ימים עד קורות האירוע ומאז נתונה בתנאים מגבילים בבית אחותה. היא מתקיימת ממשכורת צבאית אך אינה משרתת בפועל בצבא ומעוניינת לחזור ולשרת. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית לאחר ששיחות עם המשיבה עלה כי היא אינה לוקחת אחריות, תופסת את עצמה כקורבן באירוע ואף לא הבינה את הצורך בהליך טפולי. נוכח כך קיים קושי למצוא נימוקים המצדיקים את ביטול ההרשעה, נוכח העובדה שהיא מטשטשת את התנהגותה באירוע

ומתקשה לקחת אחריות על מעשיה.

בתסקיר המשלים שהוגש בעניינה ביום 20.1.15 לאחר שהמשיבה יצרה עם שירות המבחן קשר ביוזמתה, צוין כי המשיבה הביעה חרטה על מעורבותה באירוע ונטלה אחריות למעשיה. עוד ציינה המשיבה בפני שירות המבחן את ההשלכות והנזק שנגרם למהלך חייה מביצוע העבירה; העובדה שהיא נתונה בתנאים מגבילים בבית אחותה; החשש שאולי בשל כך לא תגויס לצה"ל; כי יש לה תוכניות לעתיד, והיא מעוניינת לעסוק בהוראת מתמטיקה. המשיבה אף הביעה רצון להשתלב בהליך טיפולי.

בעקבות דברים אלו שינה שירות המבחן את המלצתו בשאלת ההרשעה והמליץ שלא להרשיע את המשיבה וזאת לאחר שהיא נטלה אחריות, הביעה נכונות להשתלב בטיפול, מודעת להתנהלותה הבעייתית, ולאור המחיר הכבד אותו היא משלמת היום ושהיא עתידה לשלם באם תורשע והעובדה שאין לה אין מעורבות קודמת בפלילים. כמו כן הומלץ על הטלת של"צ, התחייבות להימנע מעבירה וקנס.

7. **בתסקיר שירות המבחן אודות המשיב 2**, צוין כי למשיב 2 אין עבר פלילי קודם. הוא מודה בביצוע העבירה, אך יחד עם זאת מתקשה לקחת אחריות כאשר הוא נטה להשליך את האחריות למעשיו על העובדה שהיה בגילופין. על אף התרשמות שירות המבחן כי הוא נזקק לקבלת טיפול בעניין שתיית אלכוהול המשיב שלל צורך בטיפול בתחום זה. שירות המבחן לא המליץ על ביטול הרשעתו של המשיב 2 וזאת בשל חומרת העבירה, הקושי של המשיב 2 להתחבר לבעייתיות שבמעשיו, אי לקיחת אחריות וסירובו להשתלב בטיפול אשר יכול היה לצמצם את הסיכון. עוד הומלץ על ענישה בדרך של של"צ ומאסר מותנה.

8. **בתסקיר שירות המבחן אודות המשיב 3** צוין, כי הוא מודה באופן חלקי בביצוע העבירות, מתקשה לקחת אחריות ונוטה להטיל את האשמה על השוטרים (למשיב זה עבר פלילי קודם בעבירה של הספקה או רכישת משקה אלכוהול לקטין ועבירות של החזקת סמים). עוד צוין כי למשיב 3 קווי אישיות ילדותיים ולא בשלים, בעל קשרים לחברה שולית ונתון להשפעתה. הוא מחזיק בעמדות בעייתיות כלפי רשויות אכיפת החוק ומביע אדישות כלפי ההליך המשפטי. עוד נמצא כי הוא עושה שימוש פעיל בסמים. בשל דברים אלו נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו ואף לא הומלץ על אי הרשעתו. בשל השימוש בסמים שירות המבחן אינו סבור כי יש להטיל עליו של"צ אלא עונש מרתיע בדמות מאסר על תנאי.

9. **בתסקיר שירות המבחן אודות המשיב 4** צוין כי הוא מודה באופן חלקי במיוחס לו ולוקח אחריות חלקית על מעשיו (בעל הרשעות קודמות בעבירת איומים, תקיפה ואחזקת סמים). הוא החל בהליך של בדיקה עצמית בקשר לנטייתו להתנהגות חסרת שיקול דעת ואימפולסיבית וכן בצורך שלו לרצות את הסובבים אותו. עם זאת התקשה להביע אמפטיה כלפי הנפגעים והביע תחושות חרטה אמביוולנטיות. שירות המבחן התרשם כי העבירות בוצעו על רקע התנהגות בלתי שקולה באשר להשלכות התנהגותו, רצונו לסייע לקרובים לו בכל מחיר ותפיסתו כדמות מגוננת בתוך המשפחה. הוא מכיר בכך כי עליו לקבל עונש אך אינו מכיר באופן מלא בחומרת מעשיו. עם זאת, הוא החל להביע רצון ראשוני לקבלת סיוע טיפולי. הוא השתמש בעבר בסמים אך כיום אינו משתמש.

10. בית המשפט קמא גזר את עונשם של המערערים, לאחר ששמע באריכות את טיעוני הצדדים בעל פה ובכתב. בית המשפט ציין, כי המשיבים עברו עבירות אשר פוגעות בערכים של כיבוד ושמירה על שלטון החוק וביכולתם של עובדי ציבור לבצע את תפקידם לטובת הכלל ללא מורא; וכי בתי המשפט שבו

והדגישו את הצורך להרתיע את הפועלים נגד שלטון החוק ונציגיו באמצעות ענישה ממשית. הוטעם, כי כתב האישום מתאר אירוע אלים מתפתח ומתגלגל בו מעורבים שישה נאשמים צעירים חברים בקהילת העבריים אשר היו תחת השפעת אלכוהול, וכי הפגיעה בערכים המוגנים נלמדת בהתאם להתנהלות של כל אחד מהנאשמים. בית המשפט הבחין בין מעשיהם של משיבים 2 ו-4 שמידת פגיעתם בערכים המוגנים אינה מבוטלת, לעומת יתר הנאשמים, אשר מבלי להקל ראש בעבירות החמורות אותן ביצעו, מידת הפגיעה אינה גבוהה.

חלקם של כל אחד מהנאשמים במעשים הוא שונה וקיימת הבחנה בין משיבים 3 ו-4 למשיב 2 המצדיקה ענישה שונה.

באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה צוין, כי מדובר במדיניות מגוונת התלויה בנסיבות "העושה" ובנסיבות "המעשה".

11. **באשר למתחמי העונש** נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינה של המשיבה 1 צריך לנוע בין עונש של מאסר מותנה לעונש של מספר חודשי מאסר לריצוי עבודות שירות;

ביחס למשיב 2 מתחם העונש צריך לנוע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר;

ביחס למשיב 3 מתחם העונש ההולם זהה לזה של המשיבה 1;

ביחס למשיב 4 נקבע כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מאסר מותנה ועונשים נלווים לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל.

12. בית המשפט בחן אף את עתירת המשיבים להימנע מהרשעתם וציין כי יש מקום לאבחן בין המשיבה 1 (ושני נאשמים נוספים) שבעניינם מצא בית המשפט לנכון לקבל את עתירתם ולהורות על ביטול ההרשעה, כאשר עתירה דומה של המשיבים 2 - 4 נדחתה. בית המשפט ציין כי אף לאחר שנתן דעתו על כך שהמשיבים הורשעו בעבירות שלצדן קבוע בחוק עונש מינימום, עדיין אין בו כדי לחסום אפשרות לסיום ההליך ללא הרשעה.

13. **ביחס למשיבה 1** מצא בית המשפט לנכון להורות על ביטול הרשעתה (כמו גם כפי שמצא לנכון גם בעניינם של שני נאשמים נוספים - נאשמים 2 ו-4 בכתב האישום המתוקן, אשר בעניינם לא ערערה המדינה). בית המשפט קבע, כי יש מקום לבכר את שיקולי השיקום על שיקולי הענישה האחרים בעניינה של המשיבה 1; כי התערבותה באירוע הייתה מאוחרת; היא חששה לאחיה שהיה מעורב באירוע, והיא אף התייצבה מיוזמתה בשלב מאוחר בתחנת המשטרה. הודגש כי יש להתחשב בגילה הצעיר ובכך שהיא משתייכת לקבוצת "הבגירים צעירים", וביחס לקבוצה זו יש לייחס משקל גבוה יותר להמלצת שירות המבחן שלא להרשיע ולאפשר אופק שיקומי. מכאן הורה בית המשפט על ביטול הרשעתה של המשיבה 1, תוך חיובה בביצוע 200 שעות שירות לתועלת הציבור, חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000₪ תשלום פיצוי בסך 500₪ לשוטר, והעמדתה בצו מבחן למשך שנה.

14. **ביחס למשיב 2** קבע בית המשפט, כי משיב זה הוא מחולל האירוע, אשר קילל ותקף את השוטר בעת מילוי תפקידו אך בשל העובדה כי זה ביקש ממנו להציג בפניו תעודת זהות. יש לתת את הדעת גם למספר העבירות, חומרת מעשיו של המשיב 2, האופן בו השתולל ותקף את השוטרים הכולל מכת אגרוף לפניו של השוטר נתן שפצע אותו וכן דחיפות ותקיפות בידיו וברגליו של שוטרים אחרים שגרמו

לחבלות בשפה ובראש ושפשופים במרפק של שוטר נוסף; העובדה שמשיב זה המשיך להשתולל אף בתחנת המשטרה; וכי מן התסקיר עולה כי הוא לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ושלל השתתפות בהליך טיפולי.

מכאן גזר בית המשפט על המשיב 2 עונש של 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי בסך 1000 ₪ לכל אחד מהשוטרים שהותקפו (בסה"כ שלושה שוטרים).

15. ביחס למשיב 3 צוין בגזר הדין כי משיב זה הורשע בשתי עבירות של תקיפת שוטר וניסיון לתקיפת שוטר, שתיהן בנסיבות מחמירות; כי תסקיר שירות המבחן לגביו לא מציג תמונה חיובית, וכי הוא לא לוקח אחריות מלאה ולא מעוניין בטיפול. מכאן נגזר עונשו של משיב זה למאסר מותנה בן 6 חודשים (לבל יעבור למשך שלוש שנים עבירה של תקיפת שוטר או הפרעה לשוטר), קנס בסך 2,000 ₪ ופיצוי בסך 500 ₪ לשוטר.

16. ביחס למשיב 4 - צוין בית המשפט כי חלקו של משיב זה חמור יותר מאשר המשיב 3, כאשר למשיב זה מיוחסת תקיפה ברוטלית של השוטרים, וכי לחובתו רישום פלילי ללא הרשעה בעבירת אלימות. עם זאת, בסופו של יום העונש שהושת עליו דומה מאוד לעונש שהושת על המשיב 3: אף עליו הושתו של 6 חודשי מאסר על תנאי (לבל יעבור למשך שלוש שנים עבירה של תקיפת שוטר או הפרעה לשוטר), קנס ופיצוי, אם כי הקנס והפיצוי גבוהים יותר (קנס בסך של 3,000 ₪ ופיצוי בסך של 1,000 ₪).

טענות הצדדים

17. **לעמדת המערערת** יש מקום להרשיע את המשיבה 1 ולהחמיר בעונשם של כל המשיבים. נטען כי העונשים שהושתו על המשיבים אינם הולמים את חומרת העבירות בהן הם הורשעו ואינם הולמים את האינטרס המוגן העומד בבסיסן של העבירות - מתן אפשרות לנציגי החוק לבצע את עבודתם. הענישה שהושתה אינה הולמת הן מבחינת המסר הראוי לציבור כי מדובר במעשים חמורים אשר בגינם יוטלו עונשים חמורים, והן מבחינת המסר שיצא אל השוטרים אשר ידעו כי אינם נשלחים למשימה ללא הגנה.

18. **ביחס למשיבה 1** נטען, כי שגה בית המשפט בכך שביטל את הרשעתה והשית עליה עונש מקל ביותר בדמות של"צ. מדובר בעבירה חמורה אשר אינה מצדיקה ביטול הרשעה כאשר אף מעשיה של המשיבה חמורים - המשיבה סטרה לשוטר והעיפה את משקפיו וגרמה לשבירתם. אף העובדה שהתערבה באיחור באירוע, חששה לאחיה והתייצבה מיוזמתה בתחנת המשטרה אינם מצדיקים סטייה מן הכלל לפיו בעבירות מסוג זה יש להרשיע. עוד צוין כי בתסקיר הראשון לא הומלץ על ידי שירות המבחן להימנע מהרשעה ורק לאחר שהמשיבה פנתה שוב אל שירות המבחן לאחר שהייתה נכונה לקחת אחריות, שינה שירות המבחן את המלצתו. נוכח חומרת העבירה אין לאמץ את המלצת שירות המבחן מה גם שלא מתקיימים התנאים להימנעות מהרשעה כאשר הנטל לעניין נזק קונקרטי לא הורם.

19. **ביחס למשיב 2** נטען, כי שגה בית המשפט בקבעו שמתחם הענישה בעניינו נע בין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל, שכן המשיב 2 נהג באלימות חמורה כלפי מספר שוטרים אשר הובילה לפציעתם ושנמשכה גם בתחנת המשטרה לאחר שנעצר, ואף התסקיר בעניינו מדבר על אי לקיחת אחריות. לפיכך יש לקבוע מתחם גבוה יותר ואף לא היה ראוי להשית עליו עונש נמוך מן המתחם שנקבע על ידי בית המשפט עצמו.

20. **ביחס למשיבים 3 ו-4** נטען כי ביצעו מעשים חמורים וכי היו מעורבים בעבר בפלילים וחרף זאת הטיל עליהם בית המשפט מאסרים מותנים בלבד. ביחס למשיב 3 הוטעם, כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי הוא מתקשה לקחת אחריות, לא הפיק לקחים ממעורבותו בפלילים ועדיין משתמש בסמים. שירות המבחן נמנע מליתן המלצה טיפולית בעניינו וציין כי יש להשית עליו ענישה בעלת מסר מרתיע.
21. **ב"כ המשיבים ביקשו לדחות את ערעור המדינה, איש איש מנימוקיו.** הם הסכימו כי אין להקל ראש בחומרת האירוע, אך הדגישו כי דבר זה, כשלעצמו, אין בו להצדיק קבלת הערעור.
- ב"כ המשיבה 1 ציינה, כי יש מקום להבחין בין המשיבה לבין יתר הנאשמים. שכן, המדובר במשיבה שבזמן האירוע הייתה כבת 18, חיילת בצה"ל, נעדרת עבר פלילי, אשר שילמה כבר מחיר כבד בשל הליך זה לנוכח העובדה ששהתה במשך זמן רב במעצר בית, שירותה הצבאי נדחה מעת לעת, ולאחר שהוגש הערעור דכאן היא שוחררה מצה"ל. למשיבה שאיפות נורמטיביות והיא מעוניינת להיות מורה למתמטיקה.
22. ב"כ המשיב 2 הפנה לנסיבותיו האישיות של המשיב, צעיר כבן 19 ללא עבר פלילי. צוין כי לגבי משיב זה המדינה בבית משפט קמא ביקשה לקבוע את אותו מתחם שנקבע שביקשה לגבי המשיבים 3 ו-4, אם כי לגביו ביקשה שהעונש ייקבע ברף הנמוך של המתחם ולגביהם ברף הבינוני. הוא הפנה לפסיקה התומכת בכך שהעונש שהושת עליו אינו חריג לקולא, ובמקרים דומים אף הושתו מאסרים מותנים, וכי יש לתת משקל בגזירת העונש לכך שהמדובר בנאשם בקבוצת "הבגירים הצעירים".
23. ב"כ המשיב 3 ציינה, כי חלקו של משיב זה באירוע הינו קטן. האירוע עצמו הינו חמור, אך משיב זה כפי שציין בית המשפט בגזר דינו, הוא מאלו שמעשיהם פגעו פחות בשלטון החוק. המשיב כיום עובד בחנות ועונש מאסר יפגע בכך.
24. ב"כ המשיב 4 ביקשה אף היא לדחות את הערעור תוך שצוין כי חלקו של משיב זה אינו מרכזי ורק חלק מהסעיפים בכתב האישום נוגעים אליו. המעשים חמורים ועל כך אין חולק אבל המחיר שהמשיב שילם עד כה במעצר ומעצר בית הינו כבד, נסיבותיו האישיות קשות ואין מקום להחמיר בעונשו.

דין

25. כתב האישום המתוקן מגולל אירוע מתמשך בו הותקפו שוטרים אשר מילאו תפקידם על פי דין ע"י המשיבים ואנשים נוספים, כאשר כל "חטאם" של השוטרים היה בכך שניגשו למשיב 2 ולאחרים וביקשו מהם להציג תעודת זהות, לאחר שהמשיבים עמדו מחוץ למועדון ובידיהם כוסית משקה וחלקם אף היו שתויים, כפי שציינו המשיבים עצמם.
26. המשיבים השתתפו, כל אחד על פי חלקו, בתקיפה פיזית ומילולית של השוטרים. במעשיהם פגעו המשיבים בנציגי רשויות אכיפת החוק ובשלטון החוק.
27. בתי המשפט ציינו לא אחת את החשיבות בהגנה שבתי המשפט מצווים ליתן לכל אלו הנוטלים חלק במערכת אכיפת החוק, כדי למנוע פגיעה בכבודם, בגופם ובמעמדם:

"הדעת אינה סובלת מעשי תקיפה של נציגי החוק אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור. יש להוקיע מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם הפרעה לעובדי ציבור במילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק,

וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית" (שם, בפסקה 9, וראו גם, ע"פ 2583/08 עמר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2006); ע"פ 3562/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.7.2005)). - ראה ע"פ 6642/09 מדינת ישראל נ' גביש [פורסם בנבו] (30.12.2009).

28. נדמה כי אין חולק בכל הנוגע לחומרת האירוע שבענייננו, אירוע שלכל אורכו נשזרו אלימות פיזית ומילולית כלפי השוטרים והמתנדבים, קללות, והתפרעות תוך שהמשיבים פועלים יחד. בית המשפט קמא היה ער לאמור לעיל בעת מתן גזר דינו והתייחס לצורך להרתיע את אלו הפועלים כנגד שלטון החוק באמצעות ענישה ממשית. נדמה כי אף ב"כ המשיבים לא חלקו על האמור, אלא שכל אחד מהם ניסה, מטבע הדברים, שלא יופנה הזרקור אל המשיב אותו הוא מייצג.

נוכח כל המקובץ ומכלול מעשי המשיבים באירוע האמור, גזר דינו של בית המשפט קמא נוטה לקולא ביחס לכל המשיבים, ולו אנו ישבנו בערכאה דלמטה היה לטעמי מקום להחמיר בעונשם של כל המשיבים.

עם זאת נזכיר מושכלות ראשונים כי:

"התערבות ערכאת הערעור בחומרת העונש תעשה במקרים חריגים בלבד של סטייה ממדיניות הענישה הראויה או כשנפלה טעות מהותית בגזר הדין ... בהתאם לאמות מידה אלה, הקובעות גדרי התערבות מצומצמים, מצאתי כי אין מקום בנסיבות המקרה דנא להחמיר בעונשו של המשיב ובוודאי שאין מקום להקל בו. אמנם, העונש שהוטל על המשיב מקל באופן משמעותי ביחס לחומרת מעשיו ונסיבות המקרה, ואולם הוא אינו בלתי סביר בהתחשב במכלול השיקולים, ובפרט בשים לב לגילו הצעיר של המשיב, לסיכוי השיקום בעניינו ולכך כי זהו מאסרו הראשון. .. משנקבע כי העונש שגזרה הערכאה הדיונית מצוי במתחם הסבירות, אין מקום להתערב בו גם אם נפלה טעות בקביעת מתחם הענישה ההולם על-ידי הערכאה הדיונית.." [448/14 מדינת ישראל נ' ליאור אזולאי (פורסם בנבו, 24.11.2014)] [וראו גם ע"פ 2646/15 מדינת ישראל נ' שאדי אבו בכר (16.07.2015)], וכן ע"פ 6476/14 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (07.12.2014).

29. באשר למשיבה 1 בהינתן נסיבותיה הייחודיות, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור בעניינה להידחות. הגם שבית המשפט הלך לקראתה כברת דרך משמעותית, לקולא, הרי מכלול השיקולים הייחודיים בעניינה, מוביל למסקנה כי אין מקום להתערב בפסק הדין בעניינה.

30. במניין שיקולים אלו יש למנות את גילה הצעיר של המשיבה בעת ביצוע המעשים (בת 18 וכמה חודשים, משמע רק לאחרונה בגרה). לכך מצטרפת העובדה, כי המשיבה סיימה את לימודיה בבית הספר והתיכון בהצטיינות ואף זכתה במלגת הצטיינות ממועצת העיר; היא שואפת להתקדם בחיים, נרשמה לקורס פסיכומטרי ומעוניינת לעסוק בתחום החינוך בהוראת מתמטיקה.

31. תסקיר שירות המבחן אשר ממליץ על ביטול הרשעתה, מלמד על צעירה בעלת יכולות קוגניטיביות תקינות אשר מבינה את חומרת מעשיה, נוטלת אחריות עליהם ומביעה חרטה וצער על האופן בו בחרה להתנהל. בהינתן אלו נראה כי ההרשעה עלולה לפגוע באופן ממשי בשיקומה של המשיבה ובהמשך דרכה בחיים.

32. עניין נוסף בעל משקל, נעוץ בעובדה כי בעת שאירע המקרה המשיבה הייתה חיילת אשר רק החלה

את שירותה הצבאי וכעולה מן התסקיר בעלת מוטיבציה רבה לשרת ולמצות את שירותה הצבאי. והנה, נוכח מעצרה בתיק זה והעובדה שלאחר מכן היה עליה להימצא במעצר בית ובתנאים מגבילים, שירותה הצבאי הוקפא. במשך חודשים רבים עניינה לא הובא להכרעה, שכן רשויות צה"ל רצו לבחון את תוצאות ההליך. בסופו של יום, נמסר לנו בדיון בערעור, כי לאור הגשת הערעור דכאן ובשים לב להתמשכות ההליך המשפטי והעובדה כי היא ממשיכה לשהות בתנאים המגבילים, הוחלט לשחררה משירות צבאי. במצב דברים זה, בו כעולה מתסקיר שירות המבחן ומדברי באת כוחה, המשיבה הייתה מעוניינת להמשיך בשירותה הצבאי, ראתה בכך הזדמנות לצאת לחיים חדשים ולהתפתח, הרי העובדה שקיבלה פטור מן הצבא מהווה לגביה פגיעה ונזק. המקרה דנא, שינה איפוא את מהלך חייה של המשיבה באופן האמור, מעבר לשהותה בתנאים מגבילים לתקופה ארוכה.

עוד נזכור כי חלקה של המשיבה באירוע לא היה מרכזי, וכפי שציין בית המשפט קמא היא התערבה באירוע בשלב מאוחר יותר בשל אותו חשש לאחיה שהוא היה "מחולל האירוע", והיא אף התייצבה מיזמתה מיד לאחר המקרה בתחנת המשטרה.

33. מכל האמור לעיל, אף אם בית המשפט הקל עם המשיבה ואף אם יכול ואילו עניינה היה עומד בפנינו כערכאה דיונית, היה מקום להרשעתה והשתת עונש מוחשי יותר, הרי במכלול הנסיבות הייחודיות האמורות, ובשים לב להלכות בדבר אי התערבות ערעורית, לא מצאתי לנכון לקבל את הערעור בעניינה.

34. שונים הם הדברים באשר למשיב 2. משיב זה, כפי שציין בית המשפט קמא, היה מחולל האירוע וחלקו באירוע כולו, הינו המרכזי ביותר. זאת ועוד, המקרה כולו הורחב במשיב 2 אשר הוא שהחל באלימות המילולית והפיזית כלפי השוטר, כאשר זה פנה אליו ולאחרים שנכחו במקום וביקש מהם להציג תעודת זהות. המשיב הגיב לבקשה זו בכך שקילל את השוטר, התקרב אליו עם תנועות גוף מתריסות ובהמשך היכה את השוטר במכת אגרופ וגרם לו לפציעה בשפתו. במעשיו תקף המשיב למעשה שלושה שוטרים ואף לשוטר נוסף נגרמו חבלות כתוצאה ממעשיו. ודוק, נראה שבית המשפט עצמו נקלע לכלל טעות בגזרו את דינו של משיב זה, שכן בגזר הדין צוין כי מתחם העונש לגבי המשיב יהיה בין 6 חודשי מאסרשיכול וירוצו בעבודות שירות (תחתית המתחם) לבין 18 חודשי מאסר (ראה עמוד 48 שורות 29 - 30 לגזר הדין), ולמרות האמור השית עליו בית המשפט עונש של 4 חודשי מאסר בעבודות שירות בלבד - עונש החורג לקולא ממתחם הענישה שהוא עצמו קבע; כאשר אין כל התייחסות לעניין זה בגזר הדין.

35. לולא הכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, היה מקום להשית על משיב זה עונש של מאסר לריצוי בפועל, בשים לב למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו ולחומרת מעשיו. עם זאת, לנוכח גילו הצעיר בעת ביצועו, חלופי הזמן מעת ביצוע העבירות, העובדה שזוהי מעורבותו היחידה בפלילים, ומשערכאת הערעור אינה ממצה את מלוא חומרת הדין, מצאתי כי ניתן להסתפק בכך שעונשו יוחמר באופן שתקופת המאסר בעבודות שירות שהוטלה עליו תהא בת 6 חודשים ולא בת 4 חודשים בלבד, כפי שנקבע.

36. בשולי הדברים אציין כי ב"כ המשיב 2 טען שאין מקום להחמיר עם המשיב, שכן בית המשפט עצמו ציין כי עונשו של המשיב 4 יהיה חמור יותר מעונשו של משיב זה (תוך שהפנה לפסקה 25 בגזר הדין, בשורה 17). טענה זו אין בידי לקבלה שכן ברור כי המדובר בטעות קולמוס; שכן לאורך כל גזר הדין, כעולה אף מעובדות כתב האישום המתוקן, ציין בית המשפט כי חלקו של משיב זה מרכזי יותר מחלקו של משיב 4

ועל כן עונשו של משיב זה צריך להיות חמור יותר, כפי שאף קבע בית משפט קמא בפועל.

37. אף ביחס למשיבים 3 ו-4 לטעמי יש מקום לקבל את הערעור, שכן העונש שהושת עליהם חורג לקולא באופן המחייב התערבות ערכאת הערעור.

באשר למשיב 3 הרי בית המשפט קבע לגביו מתחם עונש שבין מאסר מותנה בתחתית המתחם, לבין עונש של מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ולבסוף הוטל עליו עונש צופה פני עתיד המצוי בתחתית המתחם ללא שניתנה הנמקה לעניין זה. נראה כי בית המשפט קבע מתחם מקל מדי בעניינו ובכל מקרה, לא הייתה הצדקה לגזור את עונשו של המשיב 3 בתחתית המתחם ולהטיל עליו עונש צופה פני עתיד בלבד. למשיב זה מיוחסים מעשים שאין להקל בהם ראש, כאשר במהלך ניסיון להשתלט על המשיב 4 הוא הגיע מאחורי שוטר ואחז בו; השוטר ריסס בפניו גז פלפל; הוא התרחק מהמקום, אך לא הסתפק בכך אלא חזר למקום וניסה לחלץ את המשיב 4, תקף ודחף שוטר אחר וניסה שוב לדחוף את השוטר דרור. אף התסקיר בעניינו של המשיב 3 אינו חיובי, שכן הוא אינו לוקח אחריות, בעל עבר פלילי קודם וקשרים לחברה שולית שהוא נתון להשפעתה וקיימת בעיית שימוש בסמים. מכל אלו נראה כי העונש אשר הוטל עליו אינו תואם את חומרת מעשיו, קל וחומר כאשר בתסקיר בעניינו צוין כי הוא מחזיק בעמדות בעייתיות כלפי גורמי אכיפת החוק ומכאן שאינו מפנים את התנהגותו הבעייתית.

38. באשר למשיב 4 הרי חלקו של משיב זה אכן משמעותי יותר מזה של משיב 3, (אם כי לא כפי חלקו של משיב 2): מעשיו כללו תקיפת שוטר בכך שדחפו, ניסיון לבעוט באותו שוטר ותקיפת שוטר נוסף בכך שבעט ברגלו וניסה לתת לו מכות אגרופ כאשר אף הוא לא שעה לדברי השוטרים אשר נתקלו בהתנגדות למעצרו ונדרשו לתגבורת כדי להשתלט עליו.

כפי שציין בית המשפט קמא, לחובת משיב זה אף רישום פלילי ללא הרשעה בעבירת אלימות, דבר שאף הוא מהווה שיקול לחומרא. עוד יצוין כי משיב זה הינו הבוגר מבין כל המשיבים (יולד 1990); תסקיר שירות המבחן לגביו אין להגדירו כחיובי והוא מדבר על כך שהמשיב בעבר הסתובב עם חברה שולית, אינו מכיר באופן מלא בחומרת מעשיו ובעל נטיות להתנהגות בלתי שקולה.

39. אשר על כן, שגה בית המשפט כאשר קבע את עונשם של המשיבים 3 ו-4 בתחתית המתחם שהוא עצמו מצא לנכון לקבוע, נוכח מכלול נסיבות העניין; העובדה שהתסקירים בעניינם מציגים תמונה לא פשוטה ולקיחת האחריות חלקית; בשים לב לעובדה שאין זו הסתבכותם הראשונה בפלילים, והמשיב 4 אף היה מעורב בעבירות מסוג זה. על כן, לא בוסס כל טעם המצדיק השתת ענישה שהינה בתחתית מתחם העונש אשר קבע בית המשפט קמא עצמו, מתחם אשר אף הוא מקל מדי.

זאת ועוד, לאור מדיניות הענישה המתחייבת בעבירות הפוגעות באופן כזה בכבודם ומעמדם של עובדי הציבור, הרי לא היה מקום להסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד בעניינם של המשיבים 3 ו-4.

לא נעלמה מעיני העובדה כי חלקו של המשיב 3 במעשים קטן יותר מזה של המשיב 4, אך בשים לב לכך שהתסקיר בעניינו מגלה תמונה פחות מיטיבה, הרי אין מקום להבחנה ביניהם. יצוין כי כך גם סברה המערערת אשר עתרה לעונש זה לגבי שניהם, וכך גם סבר בית המשפט קמא בגזרו את דינם.

40. נוכח המקובץ לו דעתי הייתה נשמעת, יש מקום לקבל את הערעור בעניינם באופן שיושת עליהם עונש מאסר של 4 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, וזאת בכפוף לקבלת חוות דעת חיובית מהממונה על עבודות השירות.

אשר על כן אציע לחברי לדחות את הערעור בעניינה של המשיבה 1 ולקבל את הערעור בעניינם של המשיבים 2, 3 ו- 4 כמפורט לעיל.

יעל רז-לוי, שופטת

הנשיא י. אילון - אב"ד

יוסף אלון, שופט
נשיא

אני מסכים.

השופט י. צלקובניק

יורם צלקובניק, שופט

אני מסכים.

לפיכך הוחלט כאמור בחוות דעתה של השופטת י. רז-לוי.

המשיב 2 יתייצב לריצוי המשך עונש המאסר בעבודות השירות אותן החל כבר לרצות בפני הממונה על עבודות השירות ביום 07.02.16 שעה 08:00. תשומת לב הממונה כי תקופת המאסר בעבודות שירות לגבי משיב זה

עמוד 10

הינה שישה חודשים ולא ארבעה חודשים כפי שנפסק קודם לכן.

הממונה על עבודות השירות יגיש לבית המשפט עד ליום 1.3.16 חוות דעת בדבר התאמת המשיבים 3 ו- 4 לביצוע עבודות שירות וכן בדבר המועד והמקום לביצוע עבודות השירות על ידם ובהתאם תינתן החלטה משלימה.

העתק מפסק הדין יועבר עוד היום לממונה על עבודות השירות ואף ב"כ המערערת תדאג להעבירו לידי הממונה.

התיק יובא בפנינו למתן החלטה משלימה עם קבלת חוות דעת הממונה ולא יאוחר מיום 2.3.16.

ניתן היום, י"ז שבט תשע"ו, 27 ינואר 2016, במעמד הצדדים.

יעל רז לוי, שופטת

**יורם צלקובניק,
שופט**

**יוסף אלון, שופט
נשיא אב"ד**